

tionen, vil jeg dog se det, før jeg tror det, at man i den Grad vil løbe fra, hvad man er halv Snæs Gange er valgt paa. Det vil jeg se, før jeg vil tro det, og derfor forekommer det mig netop at være ganske betimeligt og fornuftigt, hvad det ærede Medlem fra Røge udtalte saa skarpt og bestemt, saaledes at det endog har vakt Uro i det ærede Medlems inderste meget demokratiske Hjærte. Uro i den Grad, at man hørte ham udtale sig paa en saa hastemt Maade mod det ærede Medlem fra Røge, som vi hørte for et Øjeblik siden. Nej, lad det kun blive klart, hvad der for længe siden er klart ude blandt Befolkningen. Det er meget rigtigt, at Befolkningen ikke har forstaaet, hvad der var vort Standpunkt f. Eks. med Hensyn til Kompensationen paa Tolbvæsenets Omraade. Den Erfaring har jeg. Havde den forstaaet det, hvad jeg begynder at tro, at de ikke fuldt ud have gjort, saa vilde den have taget anderledes mod ærede Medlemmer end at juble over deres Sukker, Ol og Kompensation. Men der er et, de have forstaaet, og det er Militærvæsenet og Fæstningsvæsenet. Der tror jeg ikke, der er ret mange, enten de saa kalde sig Venstremænd eller Højremænd, der ikke have forstaaet, hvad det her drejer sig om. Derfor siger jeg, hvilken Interesse skulde vi Venstremænd have af at dække over det? Nej, lad Folk kun blive klare over, at skal det være Forlig med dette Princip, betyder det, at de ogsaa skulle tage Fæstningerne med (Afbrydelse). Ja, der er intet andet for, det kunne de Herrer være ganske rolige for, de maa have Fæstningen med, den er bhaaget provisorisk, og den er, som sagt, ikke færdig endnu, men de Herrer kunne være visse paa, at de ville komme til at bestyffe den og sætte Soldater paa den. Naar, det antager jeg nu ikke, at de Herrer ville; jeg antager, de ville staa paa det Standpunkt, som de have været valgte paa sammen med os andre i en Række af Aar. Men naar de ikke ville det, hvad skal saa al den Tale til om, at de ere Forhandlingspolitikere paa en Hals, men at vi andre i Grunden, naar det kommer til Stykket, ikke er andet end Rikspolitikkere. Jeg kan ikke forstaa andet, end at vi ere enige om dette Principsspørgsmaal, som paa ingen mulig Maade skal dækkes til, og derfor var det mig en stor Glæde at se den ærede Ordfører fra den Side, som det ærede Medlem fra Aarsens (Berntsen) særlig regner sig til, netop paa den første Dag, vi behandlede Finansloven, staa op og øjeblikkelig anholde disse provisoriske Artikler. Det var i rigtig god og fornuftig Afsejens med det Standpunkt,

Venstre hele Tiden har stillet sig paa (Bjørnbak: Hør!). Ja det er ganske rigtigt; jeg haaber ogsaa, at det ærede Medlem, hvis politiske Fortid hviler mere paa Antimilitarismen end paa noget andet, heller ikke vil svigte de Traditioner, særlig han har til Blygt at hævde. Jeg er meget glad ved at kunne staa fast, at det har den ærede Ordfører fra den Side, det ærede Medlem tilhører, udtalt under Debatten den første Dag, vi behandlede Finanslovsforslaget. Derfor vil jeg slutte denne Del af mine Bemærkninger med at sige til det ærede Medlem fra Aarsens: Jeg forstaaer ikke al den Tale om og Kritiseren over, at vi ville gøre det klart for os selv og vore Bølgere og hele Folket, at dette er og maa blive Konsekvensen af Befæstningsvæsenet, saa længe dette System sidder. Da til Overflod hørte vi nu det ærede Medlem fra Storeheddinge (S. Scavenius) ganske aabent og lige ud sige og gentage med andre Ord det, som jeg her siger, og som ogsaa er en Selvfølge. Derfor har det forundret mig, at man har kunnet høre Udtalelser i Sommer — jeg tror, det var fra det ærede Medlem fra Skive (Dalsgaard); jeg saa det i hans egne Blade — gaaende ud paa — og derfor var det, vi skulde se at komme ind i en anden Gade — at Højre var blevet ked af Provisorierne. Under al den Tale om Forhandling har det forbauset mig at se, at samtidig med, at de Herrer sad og forhandlede med, som man maatte antage, de ledende Mænd indenfor Højre — det var jo dem og ikke det gemene Folk i Højre, de sad og forhandlede med i Landstingets Udvalgsværelser, selve Konsejlspræsidenten var jo med ved disse Underhandlinger — og medens man altsaa maatte tro, at Højre virkelig nu havde taget Stæen i en anden Haand, altsaa i samme Øjeblik som de staa og fortælle, at nu er Højre ved at blive ked af det, paabegynder Krigsministeren et splinterspankende nyt Fort her for yderligere at støtte den Fæstning, vi nu have. I Hjør forlangte han paa Finansloven § 26 200,000 Kroner som første Bidrag til Supplering af Landbefæstningen om København. Men naar han ikke kan saa Pengene, saa siger han ikke saaledes som Rællingen, der havde gaaet iøv Soigne rundt uden at kunne saa Brændevin, at saa kunde hun ogsaa undvære det. Nej, han skal have Pengene, og kan han ikke saa dem ad Lovlig Vej, saa tager han dem selv! Og saa tale de om, at Højre er ved at blive ked af Provisorierne, og at det er Grunden til, at de have været med til at forhandle anderledes i forrige Vinter og have handlet politisk saaledes, som det blev udfølgelig be-